

Daar stijg ik op, melkachtig,
met de maan
als een herinnering aan licht.

DE BENDE VAN HOBOKEN

2/4 de maanwandelaar

Mijn stap trekt lijnen, diep als water.
Er rimpelt iets tussen de twijgen.

Daar legt hij mij
in brem te slapen

en ik maar dromen van die hand,
een bemoste tak, dat schriftje,
mijn lange rok, de bramen.

Wolken kriebelen
onder mijn vel,
kleine planten, steentjes,
zandgronden die
ik mij herinner.

Voeten zijn soms zoveel zachter
als ze wandelen.

Je pas vangt licht als die de dag raakt
– *wat denk je?*

POËZIE BIJ DE WANDELING: SARA ELEN
TEKSTJES WANDELING: LIES VAN GASSE
POSTERGEDICHT: LIES VAN GASSE
TEKENINGEN: LIES VAN GASSE
VORMGEVING: WATSON-MEMIC
WWW.LIESVANGASSE.BE | 2024

VU: SOPHIE GOYVAERTS
LOUISALEI 7, 2660 HOBOKEN